

عنوان مقاله:

معناشناسی واژه «خرابات» در غزلیات سنایی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

زهره اسمعیلی دهقانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

زهره نجفی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

اهل طریقت برای بیان تعالیم از زبان عبارت و برای بیان مواجید خود از زبان اشارت بهره برده اند. رکن اصلی زبان اشارت، استعاره ها و نمادهایی برای بیان دریافت های عرفانی است. بررسی کارکرد این واژه های کلیدی می تواند نوع کاربرد زبان اشارت را برای بیان تجارب عرفانی روشن سازد. سنایی در سروده های خود از هر دو زبان بهره گرفته است اما از زبان اشارت در دایرة واژگانی خاصی بهره برده است. تحلیل کاربرد این واژگان اهمیت زیادی در شناخت زبان عرفانی سنایی دارد. سنایی این واژه ها را در حوزه های جدید و طیف های معنایی متنوع به کار برده است. یکی از این واژه ها، واژه «خرابات» است. این پژوهش به بررسی واژه خرابات بر اساس الگویی معناشناختی متأثر از الگوی توشیهیکو ایزوتسوم بپردازد. سنایی واژه خرابات را از حوزه معنایی منفی به قلمرو معنایی مستحسن انتقال داده و از آن به عنوان کلمه ای کلیدی برای بیان مفاهیم بلند عرفانی بهره برده است

کلمات کلیدی:

سنایی، زبان عرفانی، زبان اشارت، شعر عرفانی، خرابات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1123923>

